

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 26/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Радослава Петровића, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Слободан Драгутиновић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4 г 14/2020 од 28.08.2020. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 г 14/2020 од 28.08.2020. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 г 14/2020 од 28.08.2020. године, ставом првим изреке одбијен је приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2237/2019. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач АА је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У жалби је навео да је у питању поступак који се води код Вишег суда у Јагодина већ седам година, да је на одлуку другостепеног суда уложена ревизија која је достављена Врховном касационом суду у мају 2019. године, да по наведеној ревизији још није одлучено, те да поступак пред Врховним касационим судом траје дуго, због чега је предложио да Врховни касациони суд усвоји жалбу и утврди да му је повређено право на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/05 од 07.05.2015. године), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. став 4. истог Закона, нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Из списка предмета Врховног касационог суда Р4 г 14/2020 утврђено је да је предлагач поднео Врховном касационом суду приговор ради утврђења повреде права на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев 2237/2019. Одлучујући о поднетом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је увидом у списе предмета Рев 2237/2019 утврдио да је пресудом Вишег суда у Јагодини П 27/14 од 14.06.2017. године делимично усвојен тужбени захтев, као и да је пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2017 од 23.11.2018. године првостепена пресуда потврђена у делу којим је усвојен тужбени захтев, а укинута у делу којим је одбијен тужбени захтев и у делу којим је одлучено о трошковима поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Ревизија на другостепену одлуку је изјављена 11.02.2019. године, а списи са ревизијом су достављени Врховном касационом суду 29.05.2019. године. Ревизија са предметом предата је судији известиоцу 04.06.2019. године.

Анализирајући дужину трајања поступка Врховни касациони суд је закључио да приговор предлагача није основан, те да се ради о парничном поступку у којем се суди у границама разумног рока, наводећи да је приговор ради убрзања поступка поднет 29.06.2020. године, да су списи са ревизијом достављени Врховном касационом суду 29.05.2019. године, да је након достављања ревизије проглашено ванредно стање 15.03.2020. године (које је укинута 06.05.2020. године), као и да су се сагласно Закључку Високог савета судства од 18.03.2020. године у току трајања ванредног стања одржавала само суђења која не трпе одлагање у предметима у кривичној и грађанској материји, због чега је постојала објективна немогућност одлучивања о ревизији у року који се наводи у приговору.

Врховни касациони суд налази да је адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда правилно закључено да приговор предлагача није основан.

Наиме, одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену овог суда да предлагачу АА није повређено право на суђење у разумном року. Наиме, дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање. Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа, итд.), међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. Предлагач је у жалби навео да се ради о предмету који се води код Вишег суда у Јагодини већ седам година. Како је у конкретном случају предмет оцене целокупан поступак, то је имајући у виду чињеницу да је тужба поднета 05.02.2014. године, да је након доношења првостепене пресуде Вишег суда у Јагодини П 27/14 од 14.06.2017.

године, пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2017 од 23.11.2018. године првостепена пресуда потврђена у делу којим је усвојен тужбени захтев, а укинута у делу којим је одбијен тужбени захтев и у делу којим је одлучено о трошковима поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, то су у конкретном случају нижестепени судови поступали ефикасно и одлуку о тужбеном захтеву, као и одлуку о жалби донели у разумним роковима. Како се предмет у Врховном касационом суду налази нешто више од годину дана, у ком периоду је и било проглашено ванредно стање и у ком периоду је постојала објективна немогућност поступања судије известиоца, односно овог суда у конкретном предмету, стога је правилан закључак да приговор предлагача није основан јер се ради о парничном поступку у којем се суди у границама разумног рока, односно да целокупни поступак од подношења тужбе, па до одлучивања о приговору траје у границама разумног рока.

Суд је ценио наводе жалбе да су прошли рокови за одлучивање по ревизији у предмету Врховног касационог суда Рев 2237/2019 и да се као разлог за неодлучивање не може позивати на ванредно стање које је трајало нешто више од месец дана, али је нашао да је исти неоснован. Наиме, рок за доношење одлуке прописан је у поступку пред другостепеним судом (члан 383. став 2. ЗПП), али не и у поступку по ванредним правним лековима. Наведени рок је по својој природи инструктивне природе, те непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету. Осим наведеног, супротно наводима жалбе није без утицаја чињеница да је рад судова за време ванредног стања редукован у складу са Закључком Високог савета судства бр. 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, због чега су се одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји, који су таксативно наведени у Закључку, због чега је дошло и до застоја у решавању предмета по редоследу пријема предмета у суду, при чему треба имати у виду и чињеницу да се у конкретном случају не ради о хитном предмету.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић